

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ

BENİ

YAVAŞ ÖLDÜR
ÇAĞATAY YAŞMUT

Maceranest
k i t a p l a r

Anneme...

GİRİŞ

Bu bölüm Başkomiser Galip'in iç sesi değildir.

Mehmet uyandığında gün ağarmaya başlamıştı. Yırtık pırtık, kirli perdelerin arasından sızan soluk benizli gün ışığı Mehmet'in yatağıyla vedalaşma vaktinin geldiğini fısıldıyordu. Oysa yorganın altı sıcak bir dünyaydı Mehmet için. Mutluydu orada. İsteddiği kadar hayal kurabiliyordu. Bir gün açacağı o lostra salonunu düşünüyordu hep. Yatağa girip yorganı üzerine çekti mi değmesin kimse hayallerine!

Ama hayallerini süsleyen o lostra salonunu açmak öyle kolay değildi! Çalışmalıydı. Hem de çok çalışmalıydı. Günde onlarca ayakkabı boyayıp para biriktirmeliydi. Olsun! O çalışmaktan sıkılmıyordu. Bütün gün şehri dolaşiyor, çeşit çeşit ayakkabılar parlatıyordu. Ah! Ah! Bir de şu şehrin kalbine gizli gizli değil de şöyle rahat rahat bir çıkabilse, rahatça dolaşabilse! Etrafta boyasız ayakkabı mı bırakırdı! Öyle bir boyardı ki ayakkabıları, insanlar kuyruk olurdu önünde. Doğal olarak yorulacaktı. Olsun! Yorulmaktan kim korkar! Ayakkabılar ayna gibi olacaktı. Kollar fırçalamaktan kopacaktı. Kardeşi de yardımcı olacaktı ona. İşin bir ucundan da o tutacaktı. Okuldan döndü mü hemen şehrin kalbine. Öyle kaytarmak maytarmak, sokaklarda hayta gibi akşama kadar oyun oynamak yok. Kollar kopacak. Parmaklar boyanacak. Ah! Oraya, şehrin kalbine rahat rahat bir çıkabilse!

Sevmiyordu Eyüp'ü. Orada kimse ayakkabı boyatmıyordu.

Gitmeyecekti bugün Eyüp'e. Şehrin kalbine gidecekti. Şeref yakalayamazdı ki onu. Kaçardı. Çünkü Şeref sigara içiyordu. Kimbilir başka neler de içiyordu! Peşinden ne kadar koşabilirdi? Hiç! Geberir inşallah!

Yorganı üzerinden atıp yataktan çıktı. Ev çok soğuktu. Kardeşine baktı. Ufaklık diğer yer yatağında istifini bozmadan uyuyordu. Hergeleyle bak be! Sanki bugün okul mokul yok!

Soğuk taşlara baba basa tuvalete giderken annesinin mutfaktan tıkırtılarını işitti. Kahvaltı hazırlıyordu. Çok acıyordu annesine. Babası trafik kazasında öldüğünden beri hem annelik hem babalık yapıyordu. Ama az kalmıştı. Açacaktı o salonu. Kurtaracaktı annesini o canavar tekstil fabrikasının elinden. Evin babası olacaktı.

Tavandan sarkan ampul bir karışık tuvaleti aydınlattı. Soğuk suyla yüzünü yıkayıp uyku kırıntılarını üzerinden attı. Titreye titreye odaya döndü. Kardeşine bir kez daha baktı. Önce acıdı, sonra yine kızdı.

Oh be! Ne güzel dünya! O da çalışacak. Ayakkabılar parlayacak. Kollar kopacak. Ve o lostra salonunu açacaklardı.

"Memo, kalktın mı oğlum?" diye seslendi annesi mutfaktan.

Çabucak üzerini giyinip mutfağa gitti.

"Kalktım anne. Günaydın."

Mutfağın küçük penceresi buğu olmuştu. Üçlü ocağın alevinden yayılan tatlı sıcaklık iliklerini ısıttı.

"Ben kardeşini kaldıracam. Sen başla oğlum."

Plastik tabakların içindeki bir parça peynir ve tereyağı, küçük cam kavanozun dibindeki siyah zeytinler, üç tane domates, iki biber, bayat bir ekmeğin Mehmet'in iştahını kabartmadı. Şimdi şöyle güzel bir sucuk olsaydı yağda, cızır cızır. Ekmeğini bana bana yerdi vallaha.

Annesi mutfağa döndüğünde hayalleri kenara bıraktı.

“Bu veledi kaldırmak da çok zor yahu” diye yakındı annesi, bir yandan da başörtüsünü düzeltiyordu.

“Haylaz! Akli fikri uyku ve oyun. Ders mers hak götüre! Tembel teneke.”

“Bugün hava çok soğuk olacak oğlum. Montunun önünü sakın açma.”

“Çok çalışmam lazım anne.”

Kadın üçlü ocağın başına gitti, çaydanlığı alıp masaya döndü, çayı bardaklara doldurdu. Mis gibi çay kokusu mutfağı sarıverdi.

“Yine oraya mı gideceksin?” dedi kadın mutsuz ve endişeli bir sesle. Çayları bardaklara döktükten sonra çaydanlığı ocağa koydu, ocağın altını kapadı. Masaya otururken, “Hadi oğlum, sallanma” diye içeriye doğru bağırdı.

“Şöyle bir dolanacağım” dedi Mehmet çayını yudumlar.

Kadının endişesi biraz daha artarak, “Yapma oğlum. Gitme oralara. Şeref denilen o it seni yakalarsa öldürür dövmekten.”

“Merak etme anne. Kimse beni yakalayamaz.”

Ufaklık da öfleye pöfleye mutfağa girdi. Gözlerini ovuşturuyordu.

Mehmet alayla, “Günaydın beyim. Kusura bakma, kaldırdık seni erkenden” dedi.

Anne, “Geç otur oğlum. Çayını soğutma.”

Kahvaltı yapıldı. Eller yıkandı, ufaklık çantasını sırtına taktı, Mehmet boya sandığının kayışını omzuna geçirdi, anne pardösüsünü giydi, sokağa çıkıldı.

Hava gerçekten çok soğuktu. Dün akşamdan beri yağan yağmur şimdilik ara vermişti. Gökyüzü gri ve iç karartıcıydı. Köşedeki bakkal kepenklerini yeni açıyordu.

“Hayırlı sabahlar Hayriye Abla.”

“Sana da Hüseyin Efendi.”

“Ayakkabıları iyi boya ufaklık.”

“Dersler nasıl velet?”

Bu bakkal olacak hödük de kendini ne sanıyordu? İyi boyaymış ayakkabıları! Tabii ki iyi boyanacaktı ayakkabılar. Ayna gibi olacaktı.

Üçü birden Balat’ın dar, fakir sokaklarından Haliç’e doğru indiler. Birkaç sokak öteden çocuk sesleri duyuldu, sonra okulun önüne geldiler. Okulun bahçesi cıvıl cıvıl öğrenci kaynıyordu. Anne ufaklığın yanaklarından öptü. Ona derslerini iyi dinlemesini, öğretmenlerini üzmemesini söyledi. Mehmet kardeşinin ensesine bir şaplak indirdi.

Ufaklığı okula bıraktıktan sonra anne oğul konuşmadan sahile çıkıp yolun karşısına geçtiler.

Anne, Mehmet’in montunun yakalarını kaldırdı.

“Akşama geç kalma. Kuru fasulye yapacağım. Seversin sen. Buralarda dolaş oğlum. Uzaklara gitme.”

Mehmet bıkkın bıkkın, “Tamam anne, gitmem” dedi baştan savma bir sesle.

Bir minibüs korna çalıp önlerinde durdu. İçi insan istifiydi. Kadın güç bela minibüse bindi. Mehmet Eminönü istikametine yürürken, anne arkadaki pis camdan, uyuyan suratların arasından oğluna içi acıyarak baktı.

Hava sahilde daha soğuktu. Adımlarını hızlandırdı. Gidecekti oraya. Kararı kesindi. Hızlı yürürken nemli, ıslak hava iliklerine işledi. Yanından süratle geçen arabaların sıçrattıkları sularla yıkanmamak için iyice kıyıdan yürüdü. Eski kayıklara baktı. Birkaç balıkçı denize çıkma hazırlığı yapıyorlardı. Onlar da geçim derdindeydi. Üşüyorlardı mutlaka. Başını kaldırıp havaya, kara bulutlara baktı. Yağmur yağacaktı. Ne kadar yağmur o kadar boyanacak ayakkabı demekti.

Yeni Camii’nin önündeki meydandan çarşıya girer-

ken köşedeki lostra dükkânının camına yapıştı. Dükkân henüz açılmamıştı. Bir gün onun da böyle bir salonu olacaktı. Çok çalışması lazımdı. Olsun. Çalışacaktı. Para biriktirecekti.

Köprüden geçerken soğuk rüzgâr iliklerine iyice işledi.
“Ufaklık, boya bakalım.”

Nal gibi pis bir ayakkabı, boya sandığının üzerine kondu. Ayakkabı seçmece yok. Ayna gibi olacak. Kollar kopacak. Mehmet saldırdı ayakkabıya.

“Parlamazsa para yok, ha!”

“Ayna olacak abi.”

Günün ilk siftahını yapmıştı.

İskeleye vapurlar yanaşıyor, işlerine giden insanları boşaltıyordu. İnsan selinin içine daldı. Birkaç iş daha aldı. Bugün güzel başlamıştı. Alt geçitten bankaların olduğu caddeye çıktı. Yokuşu tırmanırken yağmur atıştırmaya başlamıştı bile. Dik yokuş nefesini biraz daralttı. Bankalarda çalışanlar asık suratlarla işlerine gidiyorlardı. Bu insanlara acıyordu. Bütün gün ufaklık bürolarda tıklıp çalışıyorlardı. Oysa kendisi öyle miydi? İsteddiği yere gidebilirdi. Özgürdü. Ah! Bir de şu Şeref olmasaydı. İşine taş koyuyordu. Elleri kocamandı. Vurdu mu surat murat bırakmazdı. Yanındaki boyacı çocuklar kazandıklarını sakladıklarında onları nasıl da dövüyordu.

“Hey ufaklık, parlat bakalım.”

İşler iyiydi. Şehrin kalbinde işler hep iyi olurdu.

Kulenin ara sokaklarından geçti. Bir resim galerisinin vitrinindeki çıplak kadın tablolarına baktı. Ne güzeldiler! Tıpkı gerçek gibiydiler. Onun da bir gün karısı olacaktı. Ama onun karısı öyle çıplak mıplak dolaşamazdı.

Kulenin dibinden şehrin kalbine çıktı. Cadde tenhaydı.

Birkaç yüz metre gitti gitmedi Şeref’in birkaç yalakacı boyacılarını uzaktan seçiverdi. Korku bütün vücudunu titretti. Çocuklar fırçalarını tahtalarına vura vura

yaklaşıyorlardı. Onu görürlerse yanardı vallaha. Hemen bir sokağa daldı. Şansa bak! Çıkmaz bir sokaktı. Sokağın dibine doğru koştu. Çıkmazın bitiminde apartmanın paslı koca demir kapısı aralıktı. Ağır kapıyı iterek içeri girdi. Birkaç dakika burada bekledi mi kimse onu görmezdi. Paçayı kurtarmıştı.

Apartmentın karanlığından gelen bir ses, gözlerinin dehşetle açılmasına neden oldu.

“Hey, çocuk.”

Nasıl bir sestir bu! Mehmet korkuyla karanlığa baktı. Belli belirsiz bir silüet hareket etti. Dışarı fırlamak istedi ama korkudan kaskatı kesildi.

“Hey, çocuk. Ayakkabılarımı boyar mısın?”

Silüet karanlıktan çıktı...

Takvimler 2009 yılının Ocak ayını gösteriyordu.

Bu soğuk kış sabahında yağmur hoyratça dövmeye başladı İstanbul'u.

Yer Beyoğlu'ydu.

Hava zifiri karanlık! Yoldaki beyaz şeritler farların ışığı altında peşi sıra hızlı hızlı tükeniyorlar. Kar tekrar yağmaya başlıyor.

“İstersen geri dönelim” diyor Aylin. “Sabah çıkarız yola.”

Yüzünde ve sesinde bir endişe var.

“Bir şey olmaz” diyorum. “Çok yolumuz kalmadı. Bir iki saate kadar evdeyiz.”

Susuyor. Diretmiyor.

Kar hızını artırıyor. Lapa lapa yağıyor. Karşı şeritten seyrek de olsa geçen kamyonlar ıssız yolda yalnızlığımızı paylaşıyorlar.

Benim içimde de bir tedirginlik var ama belli etmemeye çalışıyorum. Yola devam ediyorum.

“Şu tepeyi atlattık mı kar durur. Buralar yüksek olduğu için fazla yağıyor” diyorum.

Etrafına bakarak, “Dağ taş her yer kar. Bu saatte çok korkutucu görünüyor” diyor. “Gündüz görüldüğü gibi sevimli gelmiyor insana.”

Süratimi bir miktar artırıyorum. Benim de içim daralıyor. Bir an önce şu dağdan inip beyaz örtüden kurtulmak, şehrin güvenli ışıklarına kavuşmak istiyorum.

“Endişelenme. Bak gidiyoruz” diyorum.

“Sen yanımdayken hiçbir şeyden endişelenmem. Sen beni korursun” diyor.

Gözlerinde çocuksu, ılık bakışlar.

Kar şiddetini artırıyor. Yol beyazlara bürünüyor.

“Artık geri de dönemeyiz” diyor.

“Öyle bir niyetim yok zaten” diyorum. “Dayan, az kaldı.”

Karın yağışına ne silecekler ne de farlar ayak uydurabiliyor.

İki elimle direksiyona sıkı sıkıya sarılıyorum. Başımı cama yaklaştırıp yolu görmeye çalışıyorum. Farlar artık yetmiyor.

“Keşke sabahı bekleseydik” diyor sevgilim yine, pişman olmuş bir sesle. “Hem güzel bir kahvaltı da ederdik.”

“Evde de ederiz aşkım.”

Sıcak bir gülümseme yayılıyor yüzüne.

Sert bir rüzgâr otomobili savuruyor yoldan. Sağ sola yalpalıyoruz. Bir çığlık atıyor. Önümü göremiyorum. Yol önümüzde sert bir virajla sağa kıvrılıyor. Tanrım! Bu virajı nasıl fark edemedim! Direksiyonu kırarken ayağım frene gidiyor!

Tuzlu bir sıvı ağızımın içine sızıyor, gücünü kaybetmiş bir dere gibi. Bütün vücudum kaskatı kesilmiş. Kaburgalarımın inanılmaz bir ağrı var.

Donuyorum. Arabanın içini benzin kokusu sarmış. Etraftan ışıklar seçiyorum. Birileri geliyor.

Sevgilime dönüp bakıyorum. Gözlerini bana dikmiş, hüznüyle bakıyor.

“Şimdi emniyet kemerimi çözeceğim” diyorum kendi kendime.

Kemerin tokasını kilitten çıkarınca tavana düşüyorum. Canım çok yanıyor. Boynuma şiddetli bir ağrı saplanıyor.

“Sabret canım, şimdi seni kurtaracağım” diyorum, çektiğim acıyı belli etmemeye çalışarak.

Büyük bir sabır ve sükûnetle beni bekliyor.

Sesler arabanın çevresini sarıyor.

Biri, “Kaç takla atmış?” diyor.

Bir başkası, “Çoook. Baksana arabanın hâline. Umarım sağ çıkarlar içinden.”

“Kaç kişi var içeride?”

“Galiba iki.”

“Dayan sevgilim” diyorum. “Yardım geldi.”

“Yaşıyorlar mı?”

Fenerin ışığı yüzüme çarpıyor.

“Kurtarın bizi” diyorum son bir gayretle.

“Adam yaşıyor!”

Arabanın etrafında kalabalık artıyor.

“Kurtulduk aşkım. Eve gidiyoruz. Evimize gidiyoruz”
diyorum sevinçle.

Hiç tepki vermiyor. Hareket de etmiyor.

Sarı saçları kızıla boyanmış.

“Hadi aşkım” diyorum. “Son bir gayret göster.”

Sevgilim hiçbir şey söylemiyor. Donuk bakışlarını
benden ayırmıyor.

Başucumda duran telefonumun çalmasıyla son günlerde
musallat olan bu kâbustan bir kez daha kurtuldum. Uza-
nıp telefonu aldım, kim olduğuna bakmadan açtım.

“Alo?”

“Günaydın abi.”

“Günaydın?”

“Benim abi. Serdar.”

“Haaa, Serdar. Tamam. Ne var, ne oldu?”

“Abi, saat neredeyse sekiz buçuk. Kalkmadın mı daha?”

“Ne! Sekiz buçuk mu! Siktir ya! Uyuyakalmışım. Ka-
pat, hemen geliyorum.”

“Az önce Beyoğlu İlçe Emniyeti’nden Zafer aradı.
Bir cinayet işlenmiş. Küçük bir çocuğu öldürmüşler bir
apartmanın girişinde.”

“Ne zaman olmuş?”

“Bu sabah. Gelecek misin, yoksa direk Emniyet’e mi
geçeceksin?”

“Hangi apartman bu?”

“Beyoğlu Starbucks’a gelmeden üç sokak önceki çıkmaz sokakta.”

“Hangi Starbucks?”

“Galatasaray’a giderken solda yok mu? Asmalımescid’i hemen geçince.”

“Tamam. Anladım. Sen fırla. Orada görüşürüz.”

Telefonu kapayıp yataktan çıktım, telefonun saatine baktım, sekiz buçuğu geçiyordu bile. Tuvalete gittim, ışığı yaktım, aynanın karşısına dikildim. Aynadaki görüntüm berbattı. Yorgun bir yüz, mutsuz bir ifade, donuklaşmış mavi gözler. Soğuk suyu yüzüme çarptım. İyi geldi. Diş fırçasını görünce dişlerimi fırçalamayı düşündüm, sonra üşenip vazgeçtim.

Mavi gömleğimin üzerine lacivert süveter giydim. Gri kumaş pantolonumu dördüncü gününe başlattım hâlâ ütü değdirmeden. Dünkü siyah çoraplar bugün de idare ederdi. Tabancamı belime sıkıştırdım, kimliğimi, telefonumu, sigaramı, çakmağımı ve arabanın anahtarlarını aldım, evden çıkmadan önce mutfağı ziyaret ettim. Tezgâhtaki kurumuş yarım ekmeğin ucunu kopardım. Buzdolabını açmadım bile.

Ayakkabılarımı giydim, askıdan deri kabanımı üzerime geçirip kapıyı vurup çıktım. Birileriyle karşılaşmama umuduyla merdivenleri jet gibi indim.

Sokağa adım attığımda buz kestim. Ellerimi ovuşturarak yolun karşısına geçtim. Hava ciddi soğuktu. İstanbul’un bu iğrenç ikliminden bıkmaya başlamıştım. Yazın sıcak ve nemden nefes alamazsın, kışın da kat kat giyinmek zorunda kalırsın.

Üzerimdeki deri kaban ısıtma görevini layıkıyla yapamıyordu ama rahattı. Yolun karşısına geçip ölü gibi yatan, camları buğulanmış Megane’a bindim. Otomobilin içi dışarıdan daha soğuktu. Motor güçlük çıkarmadan

hemen çalıştı. Yola çıktığımda saat dokuza geliyordu. Hava soğuk olduğu için motorun ısınmasına biraz zaman tanıdım. Parkın önünden geçerken aklım yine Aylin'e gitti. Yokluğu içime daha yeni yeni oturuyordu. Bahri ve adamlarını kovalamaktan onsuzluğu anlayamamıştım. Ölen gidiyordu, ne oluyorsa geride kalana oluyordu. Kafam bulanmaya başlamıştı ki radyoyu açtım.

2

Küçük çocuk apartmanın girişinde, demir kapının hemen arkasında yerde boylu boyunca yatıyordu. Boya sandığı ortadan ikiye ayrılmış, fırçalar, boyalar etrafa saçılmıştı. Boğazı paramparça edilmişti. Apartmanın içi kan gölüne dönmüştü.

Manzara midemi bulandırdı. Çok cinayete tanık olmuşum. Çok vahşet görmüştüm. Biz cinayetçilerin kaderidir bu. Ama bu yaşta bir çocuğa böyle bir şey yapıldığına ilk defa şahit oluyordum. Tüylerim diken diken oldu.

Melike allak bullak olmuş bir yüz ifadesiyle, güçlkle, “Bunu yapan insan olmaz!” diyebilirdi.

“Cinayetçi olduğuna şimdi pişman mısınız?”

“Kesinlikle değilim. Bunu yapmanı yakalamak istiyorum.”

“Umarım yakalıyoruz.”

Kan gölcüklerine basmamaya özen göstererek cesedin yanına yaklaştım. Necati çocuğun başında diz çökmüş, bir ipucu yakalamaya çalışıyordu.

“Günaydın. Kolay gelsin” dedim.

Başını kaldırıp “Günaydın” dedi. Ciddi ve gergindi. Pek şaka kaldıracabilecek durumda değildi. Hoş, ben de şaka yapacak ruh hâlinde değildim.

“Bana katili ele verecek bir şeyler söyleyebilecek misin?” dedim.

“Ne söylememi istiyorsun? Pis iş!” dedi, başını kaldırıp bana baktı tekrar. Alnında terler birikmişti. Gözlerinde derin bir üzüntü vardı. Eldivenleri kan içindeydi.

“Katili yakalamama yardımcı olacak bir şeyler söylerse çok memnun olurum.”

“Haftaya izne çıkıyorum. Bir süre kurtulacağım bu cesetlerden.”

“Nereye gidiyorsun bu kış kıyamette?”

Ayağa kalktı, eldivenlerini çıkardı. Memurdan bir poşet istedi.

“Çocuklar, gerisiyle siz ilgilenin” diye ufak bir emir gönderiverdi adamlarına.

Özel giysili elemanlarından biri bir poşet getirdi, Necati kanlı eldivenleri poşetin içine attı. Eleman poşetin ağzını kapayıp yanımızdan ayrıldı.

“Abant’a gideceğim. Kar, sessizlik, huzur.”

“Şahane! Keşke ben de gelebilsem.”

“Sakın ha! Sakın ha! Kimseyi görmek istemiyorum orada. Telefonu da kapatacağım.”

“Acil durumlarda ne yapacağız?”

“Bana ne! Bir sürü adam var. Pis işlerinizi onlara yaptırın.”

“Benim tanıdığım Necati cesetlerini bırakıp gidemez.”

“Sen öyle san! Ayrıca sen önce kendine bak! Her cinayette damlayıveriyorsun olay mahalline.”

“Vallaha bu sefer geldiğime pişman oldum.”

“Katil bıçağı tepeden, çocuğun şah damarına isabet ettirinceye kadar sallamış.”

“İlk bıçak darbesiyle ölmemiş mi yani?”

“Çocuğun boğazını görmüyor musun? Paramparça etmiş! Bıçağın acemice kullanıldığı belli oluyor.”

“Bu işi ilk defa yapıyor olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Ölüm saati kaç?”

“Yedi ile dokuz arası.”

“Katilin neredeyse hemen üzerine gelmişiz.”

“Gelmişiz gelmesine de bir boka yaramadı!”

“Üzerinden kimlik çıktı mı?” dedim Serdar’a umutsuzca.

“Çıkmadı.”

“Cesedi kim bulmuş?”

“Ayyaşın teki. Uyumak için apartmana girince görmüş.”

“Nerede şimdi?”

“Ekip otosuna aldık.”

Melike, “Ben daha fazla dayanamayacağım, dışarı çıkıyorum” diyerek kendini kapının önüne attı.

“Yürü” dedim Serdar’a. “Biz de çıkalım. Burada yapacak iş kalmadı. Gerisi savcının.”

Bir sigara yaktım. Derin bir nefes çekip dumanı ciğerlerime gönderdim. Keyifliyken sigara güzel olurdu. Cına-yetten sonra ise mecburiyetti.

Yukarı katlara bakarak, “Kimse oturmuyor mu bu apartmanda?” dedim. “Daireler boş görünüyor.”

Serdar, “Köşedeki büfeci, apartman sakinlerinin teker teker taşındıklarını söyledi. Apartman pek tekin yer değilmiş. Tinerciler, ayyaşlar mesken tutuyorlarmış. Apartman yıllardır boşmuş.”

Devam etti, “Bu işi tinerciler yapmış olabilir.”

Melike, “Tinerciler ayakkabı boyatmaz” dedi kesin bir ifadeyle.

“Ayakkabı boyattığını nereden biliyoruz?” dedi Serdar.

“Katil bıçağı tepeden sallamış. Belli ki ayakkabılarını boyatıyordu” dedim.

“Tinercilerin ayakkabı boyattığını ilk defa sizden duyuyorum.”

Melike, “Belki çocuğa zorla boyattılar. İş bitince de öldürdüler zavallıyı.”

Melike bir miktar Serdar’a sokuldu. Sığınacak bir liman arıyor gibiydi. Melike’ye üzülüyordum. Ekrem’den kaçarken bu iğrenç cinayetlerin içine düşmüştü. Çaktırmamaya gayret etse de onun için çok zor olduğunun farkındaydım. Benim bile bu manzaralara midem kalkarken onun sakin olmasını beklemek yanlış olurdu.

Necati de işini bitirmiş, apartmandan çıkıp yanımıza gelmişti.

Meraklı kalabalık sokağa birikmişti. Bizimkiler sokağın ucuna sarı bant çekerek, meraklıların merakını frenliyorlardı.

Serdar'a, "Arkadaşlar etrafı iyice araştırınlar. Birileri mutlaka bir şey görmüştür. Bakın bakalım, civarlarda güvenlik kameraları filan var mı?" dedim.

"Tamam abi."

Necati'ye, "Cinayet aletini bulamadınız, değil mi?" dedim.

"Maalesef. Ama bu büyük bir bıçağın işi. Bir ucu tırıklı avcı bıçaklarından olabilir. Otopside sonra daha netleşir."

"Beni otopsi sonucundan haberdar et."

"Ederim. Sen yeter ki şu Mustafa'yı üzerime salma. Yüreğimi daraltıyor."

"Söz veremem" dedim gülerek.

Tekrar sigara.

Melike, "Kayıp bildirimlerini takip edelim. İllaki birileri bu çocuğu arar" dedi.

"Belki de kimse aramaz."

Serdar, "Kimbilir hangi fakir semtten gelip hayat mücadelesi veriyordu buralarda. Bunun gibi yüzlercesi var sokaklarda."

"Çok duygusal gördüm seni" dedim hafif sırıtarak.

"Ne düşünüyorsun amirim?" dedi Melike.

"Tinerici kavgasıdır. Başka kim bu garibanı doğrayacak." Sokağın ucuna kadar yürüdük.

Kordonun önündeki polise arabayı işaret ettim. "Çıkartın şunu."

Sarhoşu karşıma getirdiler.

Saç baş bir tarafta, iğrenç bir koku yayıldı etrafa.

"Anlat bakalım, nasıl buldun cesedi?"

“Hıkk!”

Alkol kokusu, herifin nefesiyle birleşince bok kokusu gibi geldi burnuma.

“Pardon amirim, komiserim.”

“Sen mi polise haber verdin?”

Kalabalıktan iri yarı biri seslendi. “Yok amirim. Ben verdim. Bu inek bağırılmaya başlayınca gördüm manzarayı.”

Sarhoş kendini dışlanmış hissetti. Konuşmaya başladı. “Kan vardı. Uyumaya gittim. Hava soğuk. Kan vardı. Hıkk!”

Melike’ye, “Alın bunu, ayıltın” dedim.

Sarhoş yaka paça arabaya bindirildi tekrar.

“Sen bir şeyler gördün mü?” dedim iri yarıya.

Yanakları soğuktan kızarmıştı. Bıyıkları ağzının içine giriyordu. Kafasında bere.

“Görmedim amirim. Dükkânı yeni açmıştım ki, bu sarhoşun bağırmasına dikildim. Gidip baktım ki, çocuk kanlar içinde yatıyor.”

“Burayı tinerciler, sarhoşlar mesken tutarmış. Rahatsız etmiyorlar mı seni?”

“Etmez olmazlar mı amirim! Müşterilerimi kaçırmıyorlar. Kaç kere şikâyet ettim karakola.”

“İlgilenen olmadı mı?”

“Birkaç kez gelip baktılar, birkaçını da götürdüler ama yine değişen bir şey yok. Aynı tas aynı hamam!”

“Bu apartman ne kadar zamandır boş?”

“Üç-beş senedir boş amirim.”

“Yok mu bir sahibi filan?”

“Var var olmasına ama onlar da baş edemedi bu tinercilerle. Gelip gittiler, baktılar olmuyor, onlar da boş verdi. Apartman böylece yatıyor.”

Melike, “Öldürülen çocuğu daha önce görmüş müydün?” dedi.

“Çocuğa doğru dürüst bakamadım bile abla. Çok kan vardı. Allah rahmet eylesin.”

“Çok yardımcı oldun. Sağol.”

Melike’ye, “Civardaki sokakların hepsi didik didik edilsin. Bütün tinerci, boyacı, sarhoş takımını toplayın. Bu çocuğu tanıyan birileri mutlaka çıkacaktır” dedim.

“Derhal amirim.”

“Burada daha fazla yapacak iş kalmadı. Ben merkeze geçiyorum. Siz savcüyü bekleyin, sonra merkeze gelin. Hadi eyvallah.”

Beni soğuktan koruyamayan deri kabanıma sarılarak otomobilime yöneldim.

Beyoğlu, dedim içimden. Bir kurban daha aldın. Mutlu olmalısın.

3

Soğuk benizli havayı Emniyet'teki odamın penceresinden izlerken bir şimşek çaktı. Yağmurla birlikte sokakta bir hareketlilik başladı. Gök birkaç kez gümbürdedi. Sağanak asfaltı delercesine inmeye başladı. Sevimsiz gökdelenlere, yüksek apartmanlara baktım. Her yere bunlardan dikiyorlardı. Şehirde nefes alacak bir karış alan kalmamıştı.

Çok yakında Hong Kong'a benzeyecektik. Metropolün önlenemez büyüüşü, insanları güvenli sitelerde oturmaya yöneltiyordu. Mekanik, betonlaşmış, tecritli bir hayatı tercih ediyorlardı. Etrafı düşman olarak görüyorlardı. Korku kültürünün bir parçasıydı bu. Kalabalık içinde yalnızlık! Şehirdeki suç ve cinayet oranlarının artışı bu işin en büyük parçasıydı.

Çarpık kentleşmiş, depremini bekleyen, altyapısı olmayan bu kültür başkenti!

Yağmur suları büyük bir sel meydana getirerek kaldırım kenarlarından caddeye yayıla yayıla akmaya başladı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki sokakta hiç canlı kalmamıştı. Doğal olarak trafiğin tıkanması gecikmedi. Arabalar yokuşta uzun bir kuyruk oluşturdular.

Cep telefonum bir kez daha varlığını belli etti.

“Alo?”

“Merhaba” dedi kadife sesli bir kadın.

Yüzünü görmeden sesinden âşık olunabilecek güzel bir kadının varlığı hayalimde belirdi.

“Merhaba?” dedim soru işaretini vurgulayan bir tonla.

“Ben Oya.”

Bir an duraksadım.

“Çantamı Beyoğlu’nda kapkaççıdan kurtarmıştınız” diyerek hatırlamama yardımcı oldu.

“Ahh! Hatırladım. Nasılsınız?”

“İyiyim. Siz?” dedi gülümseyen bir sesle.

“Ben de iyiyim. Kusura bakmayın, hemen çıkaramadım.”

“Niye kusura bakayım, aradan epeyce zaman geçti. O gün için tekrar teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Lafı bile olmaz.”

Bir saniye karşıdan ses gelmedi. Ben de ne diyeceğimi bilemedim.

“Bugün size de uygunsuz görüşelim mi?” dedi ufak bir çekingenlik tınısı olan bir sesle.

Saate baktım, öğlen olmuştu. Birden karnımın zil çaldığını fark ettim.

“Olur” dedim. “Neredesiniz?”

“Gayrettepe.”

“Harika.”

Mekân ufak ama kaliteli bir yerdi. Koyu renk takım elbise giymiş finansçı, bankacı tipler ve onlara eşlik eden güzel, bakımlı, yüksek topuklu seksi ayakkabılarının üzerindeki şık kadınlar doldurmuştu mekânı. Hem sohbet ediyorlar hem de yemeklerini yiyorlardı. Kadınların çoğunun önünde geniş ve derin tabaklar içinde salatalar vardı. Salatalara diet kolalar eşlik ediyordu.

Karşımda oturan kızın görünüşü, hatırladığımdan çok daha farklıydı. Şimdi daha çocuksu bir hava vardı yüzünde. Ama bu yüzü bir hüznün gölgeliyordu. Hafif bir makyaj yapmış, kızıl saçlarını arkadan toplamıştı. Sade ama güzel bir hatundu. Beyaz gömleğinin üzerine siyah bir döpiyes giymişti.

“Burayı severim” dedi Oya. “Öğlenleri sık sık gelirim. Yemekleri güzeldir.”

“Biraz sıkışık ve gürültülü.”

“İsterseniz başka bir yere gidebiliriz. Ciddiyim.”

“Yok yok, iyi burası. Hava da kötü zaten. Sigara içiliyor mu burada?” dedim. Umutsuzca bir duman arayarak etrafıma bakındım.

Yoktu.

Bankacılar sigara içmiyordu.

“Maalesef” dedi.

Dikkatimi sigaradan uzaklaştırdım.

“İşler nasıl gidiyor? Yoğundur mutlaka” dedim.

“Henüz kendimi tam toparlayamadım.”

“Ne oldu?”

“Babamı kaybettik.”

Yüzüne yapışan hüznün nedeni anlaşılmıştı.

“Yapmayın ya! Çok üzüldüm. Başın sağolsun.”

Garson yanımıza geldi. Hızlıca yemekleri saydı. Bu tip yerlerde yemek çeşidi az olduğu için ve her gün farklı bir yemek servis yapıldığı için bir menü yoktu.

“Ne tavsiye edersin?” dedim Oya’ya.

“Buranın zeytinyağlı dolması güzeldir.”

“Dolmaya bayılırım.”

“Peki, Hünkârbeğendi sever misin? Onu da güzel yaparlar.”

“Uyar.”

Oya siparişleri sıraladı.

Garson yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz, “Baban neden öldü?” diye sordum.

“Trafik kazası! Gazeteler bile yazdı. Feci bir kazaydı.”

Konu ağırlaşmıştı. Ağırlaşan konularda sigara içerdim.

“Şimdi hatırlayamadım ama okumuşumdur mutlaka. Gerçekten çok üzüldüm. Nerede oldu?”

“E5 karayolunda, Tuzla civarında. Canımız çok yandı.”

“Ateş düştüğü yeri yakıyor. Kolay değil.”

Maalesef hayat devam ediyordu. İnsanın annesi ölür,

babası ölür, sevgilisi ölür, hatta kendisi de ölür ama hayat devam ederdi.

“Hepimizin başında olan şey” dedim hafif bir filozof edasıyla.

“Canınızı sıktım. Kusura bakmayın.”

“Olur mu öyle şey. Şurada dertleşiyoruz.”

“İnsan zamanla o ilk şoku atlatıyor. Annem ve ben o ilk günlerdeki gibi değiliz. Zorlukların üstesinden geliyoruz.”

“Biz insanlar hayatta kalmaya programlanmışız. Genlerimiz böyle. Acı çeke çeke yaşayıp gidiyoruz. Çalışmak üzüntüye iyi geliyor.”

“Gündüzleri evet ama eve dönünce kendimi kötü hissediyorum.”

“İyi ki annen var. Yalnız olsaydın daha kötüydü.”

Yemekler geldi. Garson usta hareketlerle tabakları ufak masaya yerleştirdi.

Acıkmıştık. Bu karamsar sohbetten sonra yemek iyi gelmişti.

Yemek yerken fazla konuşmadık. Ara sıra başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerimiz buluşuyordu. Gözlerimiz buluştuğunda da bir suçluluk mızrak gibi yüreğime saplanıyordu. Kalkıp masadan gitmek istiyordum. Aylin’e ihanet etmediğimi haykırmak istiyordum.

Yemekten sonra çay söyledik. Bankacılar mekânı yavaş yavaş tek ediyorlardı göbekleri şişmiş bir vaziyette. Kadınları bu sınıfa dahil etmiyordum tabii. Giderlerken bile kahkahalar atıyorlar, sohbetlerini sürdürüyorlardı. Onların yerine başka gruplar geldi. Masalar hiç boş kalmıyordu.

“Kendi derdimden size bir türlü sormadım. Ne işle uğraşıyorsunuz? Anladığım kadarıyla, iş yeriniz burarlarda.”

“Evet. Gayrettepe’deyim. Devlet memuruyum.”

“Öyle mi! Siz de mi bankacısınız yoksa?”

“İşim o kadar sıkıcı değil.”

“Meraklandırmayın adamı kuzum. Ajan filan mısınız yoksa?” dedi gülerek.

“Yaklaştınız. Polisim.”

“Polis mi! İnanmıyorum!”

“Genelde insanların çevresinde pek polis arkadaşı olmuyor. İnanması güç olabiliyor.”

“Sizi bir şirkette çalışırken hayal etmişim.”

“Çalışıyorum zaten. Benim de bir odam, masam var. Bilgisayarım var.”

Bu hayal kırıklığının nedeni, karşısında oturan adamın düşük maaşa talim eden biri olduğunu düşündüğünden miydi acaba? Çok da umurundaydı.

“Yoksa Cinayet Masası’nda mısınız?”

“İyi tahmin ediyorsunuz.”

Gözleri parladı. Dirseklerini masaya dayayıp iki elini iç içe geçirdi. “Az önce polis olduğunuzu tahmin edemedim ama.”

“Ama ajan sandınız. Bence başarılı bir denemeydi.”

Garson çocuk çayları getirdi.

“Memlekette çok cinayet işleniyor mu?” dedi ilk yudumu alırken.

“İstemediğiniz kadar.”

“Ne heyecanlı bir meslek!”

Kendi kaşınmıştı.

“Daha bu sabah, Beyoğlu’nda ufak bir çocuğun gırtlaklarını kesmişler” dedim.

Yüzüne bir Akdeniz salatasının içinde siyah zeytin gibi duran ama çatal batırıldığında onların aslında birer hamam böceği olduğunu anlayan birinin ifadesi geldi.

Bunu söylediğime pişman oldum. Karşımdaki acılı bir insandı. Gaddarlık etmişim.

“Yok yok, vazgeçtim. Aman! Hiç heyecanlı değilmiş” dedi yüzünü buruşturarak.

“Merhaba Oya” diyen kalın ve güçlü sesin sahibi masamızın başına dikilmiş Oya’ya gülümseyerek bakıyordu. Yüzü deniz feneri gibi parlıyordu. Yakışıklı değildi desem, yalan söylemiş olurum. Hem de sıkı yakışıklıydı. Biz erkekleri rahatsız edecek biçimde yakışıklıydı. Karşınızdaki yavrunun her an kendini onun kollarına atacağından kuşku duyuracak kadar yakışıklıydı. Brad Pitt tarzı bir herifti. Mavi gözleri deliciydi.

Kahverengi bir süet kaban vardı üzerinde. Kabanın içine daha açık kahve tonda dik yakalı bir kazak giymişti.

“Afiyet olsun” dedi Oya’ya. Sonra bana, “Sen de kimsin?” bakışları attı.

“Ahh! Hakan! Ne haber? Sen de mi buradaydın? Görmedim seni.”

“Şimdi geldim.”

“Tasadüfe bak! Seni gördüğüme çok sevindim.”

“Ben de. Bugün Gayrettepe’de bir işim vardı. Bak, dünya ne kadar küçükmüş.”

Oya etrafına bakındı.

“Bütün masalar dolu. Biz birazdan kalkacağız. Bir sandalye bulabilirsen...”

“Rahatsız etmeyeyim” dedi adam ikimize bakarak.

“Yok canım, ne rahatsızlığı.”

“Ehh, oturayım o zaman” dedi Hakan.

Hakan garsona bir sandalye işareti yaptı otoriter bir edayla. Ben de fırsattan istifade, garson bizim masaya bakarken hesabı istedim. Garson beni gördüğünü başıyla onayladı.

Önce sandalye geldi.

“Sizi tanıştırayım” dedi Oya, sıcak gözlerle her ikimize de bakarak.

İkimiz de gayet soğuk memnun olduk.

“Hayırdır?” dedi Oya. “Ne işiymiş bu?”

“Bir arkadaşımın buluşacağım. Laf aramızda, güzel bir iş teklifi aldım.”

Oya şaşırarak, “Senin bir işin var zaten” dedi.

“Özel bir hastanede haftada iki gün öğlene kadar çalışacağım. Muayenehane yine devam edecek.”

Oya benim olaya Fransız kaldığımı hissedince Hakan’ın mesleğini açıklama ihtiyacı hissetti.

“Hakan benim psikiyatrim. Zor günlerimde çok destek oldu. Sayesinde o kötü günleri atlatıyorum.”

Adama minnetle baktı.

Hakan, “Abartma canım” dedi. “Her doktorun yapacağı şey bunlar.”

Birbirlerine şefkatle gülümsediler.

Garson çocuk hesabı benim önüme bıraktı. Oya çantasına yeltenince, “Lütfen” dedim. “Benim misafirimsin.”

“Ama seni ben davet ettim.”

“Başka zaman da ben seni davet ederim.”

Hesap tuzluydu. Güzel yemeklerin bedeli ağır oluyordu. Cebimdeki son paralar da hesaba gitti.

Tekrar tokalaştık, Oya’nın zor günlerinde yardımcı olan psikologla. Pardon psikiyatır.

Tanıştığımızı sevindik.

Lokantadan çıkınca hemen bir sigara yaktım.

Kaldırımında yürürken kıza sormadığım bir soru olduğunu fark ettim.

“Sen ne iş yapıyorsun?” dedim biraz utanarak.

“Bankacıyım ben.”

“Hangi banka?”

“Garanti.”

“Parayla uğraşmak güzeldir. Para bulaşır insana.”

“Yaa! Ne demezsin!”

Kırmızı ışıklarda altmış saniye kadar bekledik. Yeşil yanınca karşı kaldırıma geçtik.

“Şubede mi çalışıyorsun?” dedim biraz ilgilenmiş görünerek.

“Evet. Bireysel krediler bölümündeyim.”

“Zor iş” dedim, sanki ne yaptıklarını iyi biliyor muşum gibi.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle başımı salladı.

“Hedefler bizi mahvediyor.”

“Hedefler aşılmak içindir” dedim, ne anlamı varsa.

Hedefler aşılr mıydı bilmiyorum ama bankanın önüne gelmiştik.

“Burası mı?”

“Maalesef.”

“Niye öyle söylüyorsun? Güzel bir yere benziyor.”

“Dışı seni, içi beni yakar.”

Kapıyı güvenlik görevlisi açtı.

“Seni görmek güzeldi dedi.

“Teşekkür ederim” diye karşılık verdim.

Tokalaştık.

Kapıdan içeri girerken birden döndü.

“Seni tekrar görebilir miyim?” dedi heyecanlı bir sesle.

Gözlerinden tutkulu parıltılar geçti.

Aylin’den sonra yeni bir maceraya yelken açmak istemiyordum. Gemi limanda bir süre dinlenmeliydi. Gücüm kalmamıştı. Aylin’in acısı yeni yeni geçiyordu. Bir ilişki beni yıpratabilirdi. Ama karşımdaki hatun da o kadar güzel, şehvetli bir şeydi ki, ağzımdan “olur” sözcüğü çıkıverdi.

Belki hataydı belki de değildi. Bunu zamana bırakmak en iyisiydi. Ama beraber olduğum kadınları koruyamadığım kesindi. Ya beni terk ediyorlardı ya da ölüyorlardı. Sonuçta onları kaybediyordum. Bu ilişki nasıl bir yol izleyecekti, bakacaktım.

Ama şu bir gerçektir, Hakan’a ilk golü atmıştım.